

Cimitirul Veseliei

Stefan Doroftei Doimaneanu

Se-ncruntă stelele, privind din constelații
Prin norii răzlețiți de aripe de înger,
Se-ndreaptă Ursele spre ceruri, cu damnații,
La aspre judecăți, cu sabie și fulger.

Dar ei, ce-au pățimit în viața lor prea scurtă,
De dincolo de nori, stârnesc ilaritate,
Dorind să facă haz de moarte și de soartă,
Privirea lor răsândă, din veșnicii răzbate.

Răboaiele trăirii cuprinse în cuvinte,
Stau pe troițe-albastre, ca niște mărturii
A drumului parcurs de la botez la cripte,
Și râd prin vorbe-nfpte, în hâtre-alegorii.

Se-adună la morminte elfii și dracii goi
Dansând pe crucile, cu fantezie scrise,
Din firele de iarbă, privesc uimiți moroi
La încântarea mută a spiritelor stinse.

Pe-aleile înguste, noi umbre se hlizesc,
Râvnind aplauze de dincolo de viață,
Cu duhurile albe pe rând se-nveselesc,
Și-adorm târziu, în lumea lor nevorbăreță.

Și-a pus cerul azurul pe crucile de lemn
Sa-nveselit în taină până și suferința,
De strajă stau inscripții cu aerul solemn
În cimitirul veseliei din Săpânța.